

László Noémi

PLETYKA

Nézem Turner fekete gőzmozdonyát.
 Az esőt, a hidat, az időt úgy szeli át,
 hogy abból semmit sem ért a sárga folyam.
 Köd, pára, felhő, fény burkaiban
 nyújtózik lomhán, szenvtelenül.
 A Bodleian kapujában a reggel kihűl,
 napsütés, kávéíz, izomláz kívül marad,
 hozzák a könyvet, kinyitom, végighasad
 Budapest, ELTE, albérlet, Akácfa utca.
 Olvasom, Hardyról ki hogyan tudja
 mindazt, amiről tudnia semmit se kéne.
 Hogy mikor, kivel, miért vagy miért mégse.
 Hogy amit eltitkolt, abból mennyi igaz.
 Mert amit meghagyott, annak fele sem az.
 Édes istenem, micsoda vérmes szikék.
 Nyomaszt a feldolgozandó mennyiség.
 De ahogy Hardy ház elé ültetett fái
 fölmagasodtak, s bár alig győzte kívárni,
 végül bánta, hogy rátenyereltek a napra –
 az nagyon tetszik. Tudományosság kihagyva:
 összefonódik szó, beszéd, élet.
 A betű éget.

Kortárs, 2012/3.

László Noémi 1973-ban született Kolozsváron.
 Verset ír, műfordítással foglalkozik. József Attila-díjas.

Patak Márta

TINTAKÉK, LAPOS ÜVEGKŐ

Egy követ pöckölgetett, végig, amíg a szertartás zajlott a ravatalozóban. Ijedtében akkor ejtette el, amikor megszólalt mellette a pap, mondott valamit, amit nem értett, aztán rázendítettek a XC. zsolttára, és a gyász-nép egy része is csatlakozott bátortalan hangon az énekléshez. Olyan erősen szorította kezét az anyja, hogy nem tudott lehajolni a kövéért. Az elején még próbálta kiszabadítani magát, rántott egyet, kettőt, hármat, aztán nem erőlködött tovább, belenyugodott. Talán hozzá is szokott az egyenletes erejű fájdalomhoz, vagy talán biztonságot adott neki az a szorítás, különben még elveszettebbnek érezte volna magát a sok fekete ruhás felnőtt között.

Maga elé nézett, a cipője orra előtt heverő kőre, melynek pontosan olyan színe volt, mint amikor felrázta a félig teli tintásüveget, és az üveg fehér falán át hosszú percekig keresztül csodálta benne a kék tintát. Egyszerre volt fehér és tintakék. Meg lapos is, mint amilyenek régen, a reneszánsz idején a Földet ábrázolták, amilyen a természetismeret könyvükben volt. A cipője orrával rugdalta, vagy inkább csak finoman pöckölgette, mint mikor edzőmérkőzésen körömpasszal készül szöktetni az előtte álló játékost, aki jobb helyzetben van, egy ütemmel előbb ér kapura, biztosabban be tudja fejezni az akciót. Vagy amikor ugyanilyen mozdulattal kicselezi a hátvédet, átteszi a másik lábára a labdát, és az ellenkező oldalról indul kapura. Erre gondolt közben.

Félbemaradtak a mozdulatai, épphogy megpöckölte egy kicsit a követ, utána rögtön vissza is húzta a lábát, nehogy véletlenül még meszszebbre kerüljön, vagy esetleg valaki észrevegye, miben mesterkedik. Az anyja most nem figyelt rá, pontosabban figyelme mindössze arra összpontosult, hogy egy pillanatra se engedjen a szorításból, egyenletes erővel tartsa a kislány kezét, vagy talán már nem is érezte, mert elzsibbadt ebben a mozdulatlanságban.

Az lenne az igazi, ha fel tudnám pörgetni, mint a labdát, és csak el kéne kapnom a levegőben, morfondírozott magában a kislány. Nem is, talán így még jobb, lehet pöckölgetni. Most indulnak a jobb szélén, kiadom ballal, egy testcsel, még egy, és már indul is a jobb szél, egy testcsel, még egy, és gól! Kis híján felragyogott az arca, ahogy maga elé képzelte a tizenhatos előtt zajló jelenetet, aztán még mielőtt megjelent